

РЕШЕНИЕ

№ 837

гр. Ш, 14.**.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Ш, Х-И СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жанет М. Христова

при участието на секретаря А.СТ.Т
като разглежда докладваното от Жанет М. Христова Гражданско дело № 2022363010**** по описа за 2022 година

Производство по положителни установителни искове с правно основание по чл.422 от КТ, във вр. с чл.22** ал.3, предл.второ от КТ – по отношение на главния иск и с правно основание по чл.42** ал.1 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД по отношение на иска за лихва за забава.

Делото е образувано по искова молба от Н. К. Н. с ЕГН ***** с адрес с. В, общ. Ш, ул.“П В“ № ** чрез адв. С Т от ШАК, със съдебен адрес гр.Ш, пл.“О“ № ** ет.** офис 3 срещу ППК“Б“ – с. В с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление с. В, ул.“В П“ № 4** представлявана от И Л А.

В исковата молба се твърди, че по силата на сключени между страните срочни трудови договори ответникът бил назначаван на различни длъжности в ответната кооперация в периода от **/**/****г. до **/**/****г. Видно от Удостоверение за декларирани данни изх. № -*-*-**-**/**/****г. издадено от ТД НАП – В ищецът е полагал труд само при този работодател. Всяка година след сезонната кампания трудовият му договор бил прекратяван и се регистрирал в Бюрото по труда – Ш, откъдето получавал обезщетение за безработица, след което отново бил назначаван за новата кампания при същия работодател. Със Заповед № ** от **/**/****г. трудовото му правоотношение било прекратено по взаимно съгласие между страните, считано от **/**/****г., поради придобиването му на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В Заповедта било определено обезщетение по чл.22** ал.3 от КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение за два месеца. С Разпореждане на ТД на НОИ му била отпусната пенсия преди прекратяването на трудовия му договор. Ищецът счита, че придобития повече от 10 години трудов стаж при ответника обуславяло правото му на обезщетение в размер не на две, а на шест месечни brutни възнаграждения. Така също размерът им следвало да бъде

изчислен въз основа на пълен отработен от него месец, а не от последния, в който бил по болест, както неправилно изчислил работодателят.

Ищецът отправил писмено възражение № ** от **/**/****г. до работодателя си, който не отговорил. Поради това ищеца учредил заповедно производство по образуваното ч.гр.д. № ***/2022г. по описа на ШРС, по което в полза на ищеца е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК. Срещу така издадената заповед за изпълнение, длъжникът депозирал възражение в срок, поради което за ищеца бил налице правен интерес от провеждане на избраната форма на искова защита. В заключение моли за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува вземане против ответника в размер на 6 753.62 лв., представляващо сбора от остатъка от обезщетение в размер на четири брутни трудови възнаграждения на основание на основание чл.22** ал.3 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от **/**/****г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от неправилно изчислените и заплатени обезщетения от работодателя, както и сумата от 260.76 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата, за периода от **/**/****г. до **.*/****г., както и разноските в заповедното и настоящото производство.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея били редовно връчени на ответника, като в законоустановения едномесечен срок от негова страна е депозиран писмен отговор. В него се сочи, че исковите претенции са допустими, но се оспорват по основание и размер. Излага се, че ищецът не е представил пред работодателя си справка от НАП, от която да е видно при кой работодател е полагал труд стаж през последните десет години и дали това е единствено ответната кооперация. В хода на заповедното производство също не са представени такива, поради което се счита че не са налице основанията за дължимост на обезщетение при пенсиониране за шест брутни месечни възнаграждения. Твърди се, че правилно е изчислен размера на дължимото обезщетение. Претенцията за дължимост на мораторна лихва е неоснователно, поради липса на отправена покана към ответника. Поради това се моли за отхвърляне на исковите и присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът не се явява лично, за него се явява адв. С Т от ШАК, която поддържа исковата молба и в хода на устните състезания доразвива доводите си, като моли за уважаване на исковите.

В съдебно заседание за ответника се явява адв. С. И. от ШАК, която поддържа писмения отговор.

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложеното по делото ч.гр.д.№ ***/2022г. на ШРС е видно, че по подадено от ищеца заявление била издадена Заповед № ***/20.**/****г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу ответника за сума в размер на 6 753.62 лв., представляваща остатък от неизплатени четири работни заплати и разликата от

неправилно изчислените платени две brutни работни заплати в размер на 604.54 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението – **/**/****г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 260.76 лв. – законна лихва, считано за периода от **/**/****г. до **.*/****г., както и разноски от 775 лв. – адвокатско възнаграждение и 140.29 лв. – държавна такса в полза на съдебната власт.

Страните не спорят, че между тях възниквали периодично трудовоправни отношения въз основа на сключени трудови договори в периода от **/**/****г. до **/**/****г., като ищецът бил назначаван на различни длъжности – тракторист, общ работник и заварчик. Всяка година след приключване на определената работа, свързана със земеделската кампания, трудовия договор бил прекратяван и ищецът се регистрирал в „Бюрото по труда“, като безработен. Последния Трудов договор между страните бил с № ** от **/**/****г., като работникът постъпил на работа на **/**/****г. Със Заповед № ** от **/**/****г. трудовото правоотношение било прекратено на основание чл.325, ал.1, т. 4 от КТ, а именно приключване на есенната кампания. Към тази дата обаче за ищеца е възникнало право да придобие пенсия за осигурителен стаж и възраст. Видно от разпореждане № ***** от **/**/****г. на ТД на НОИ – гр.Ш размерът на отпуснатата му пенсия бил изменен, считано от **/**/****г. При прекратяване на трудовото правоотношение работодателят определил да му бъдат изплатени две brutни месечни заплати поради пенсиониране. Такива му били изплатени в размер на 2 470 лева, видно от фиша за заплатата за ноември ****г.

Ищеца отправил до ответника искане вх.№ ** от **/**/****г. за изплащане на шест работни заплати, ведно с дължимите лихви, по което не е получен отговор.

За изясняване на фактическата обстановка по делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която се кредитира от съда, като компетентно и обективно дадено. В заключението се посочва, че размерът на дължимата сума за обезщетение по чл.22** ал.3, предл. второ от КТ представляващо шест работни заплати е 9 223.64 лв., като базата за това е brutната му работна заплата през месец август ****г. Размерът за дължимото обезщетение за два месеца е 3 074.55 лв., а мораторните лихви са в размер на 356.13 лв. за периода от **/**/****г. до **.*/****г. На ищецът е изплатено обезщетение в размер на 2 470 лв.

Съдът като взе предвид представените по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност и съобразявайки становищата на страните, намира за установено от правна страна следното:

По отношение на допустимостта на исковете: При извършената проверка относно допустимостта им, съдът е установил, че са налице положителните процесуални предпоставки за надлежното упражняване правото на иск, като не е налице някоя от отрицателните такива. В срока по чл.414 от ГПК е подадено възражение срещу заповедта, като исквата молба е предявена в едномесечния срок, което обосновава и допустимостта на предявените искове.

По отношение основателността на исквете: Съгласно разпоредбата на чл.22** ал.3, предл.второ от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанието за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от два месеца, а ако е работил при същият работодател през последните 10 години от трудовия му стаж – на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се ползва само веднъж. Обезщетението по чл.22** ал.3, предл.второ от КТ се изплаща при наличие на следните предпоставки: прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от основанието; прекратяването да е настъпило, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за изслужено време и старост; работникът или служителът да е работил при един и същи работодател през последните десет години от трудовия си стаж. Цитираната норма регламентира правото на обезщетение, като следва същото да не е получено преди това, предвид еднократността на вземането.

От събраните по делото доказателства се установи, че на **/**/****г. трудовото правоотношение е прекратено поради завършване на определената работа – есенната кампания. Същевременно за ищецът към този момент е възникнало правото да се пенсионира. Този извод се доказва от представеното разпореждане от ТД на НОИ, в което, като дата на пенсиониране е отразена датата **/**/****г. Или са налице първите две предпоставки за основателността на иска. Тези обстоятелства не се оспорват и от страните по делото.

По делото са спорни въпросите дали работникът е работил при един и същ работодател през последните 10 години и съответно дали му се дължи обезщетение за 6 месеца, както и дали изплатеното възнаграждение за два месеца е правилно изчислено от работодателя. По делото се събраха безспорни доказателства, че единственият работодател, при който ищецът е полагал трудовия си стаж е именно ППК „Б“ – с. В. Съдът намира, че възраженията на ответника, че на ищеца не му се дължи обезщетение за срок от шест месеца, тъй като има прекъсвания на трудовия му стаж са неоснователни. В периодите на прекъсване между трудовите му договори ищецът е регистриран в Бюрото по труда, като безработен. Законодателят не поставя изискване за непрекъснатост на трудовия стаж при един и същ работодател, стига по време на прекъсването работникът да не е придобил трудов стаж при друг работодател, какъвто е настоящият случай. Следователно, ако между две трудови правоотношения с един и същ работодател работника или служителя е останал без работа и е бил регистриран в Бюрото по труда, то не може да се приеме, че през този период същия е придобил трудов стаж при друг работодател, тъй като Бюрото по труда не е работодател по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на КТ. При това положение налице е фактическият състав на разпоредбата на чл. 22** ал.3, предл.второ от КТ, поради което предявеният иск е основателен и доказан.

По отношение размера на дължимото обезщетение, съдът кредитира изцяло заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, като пълно и компетентно

дадено. Размерът на обезщетението е изчислен на база на brutното трудово възнаграждение за последния отработен месец – месец август ****г. и е 9 223.64 лв., като от тази сума следва да се приспадне изплатеното на лицето обезщетение в размер на 2 470 лв. и дължимата му неизплатена сума е 6 753.64 лв. Предвид, че се претендира сума 6753.62 лв., то главния иск се явява изцяло основателен.

По отношение на акцесорния иск по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД: Акцесорното право за забавено плащане на обезщетенията при прекратяване на трудовия договор е в зависимост от уважаването на главният иск. Но освен от уважаването на главния иск, уважаването на иска по чл.86, ал.1 от ЗЗД зависи и от доказването на обстоятелствата и фактите, релевантни за неговата основателност. Съгласно чл.86, ал.1, изр.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл.84, ал.1 от ЗЗД когато денят за изпълнение на задължението е определен, то длъжникът изпада в забава след изтичането му, когато обаче няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. В Кодекса на труда липсва уредба относно датата, от която се дължат обезщетенията, затова и следва да се приложат общите правила на ЗЗД относно неизпълнение на задълженията. Поради това, че вземането по обезщетенията е безсрочно и няма определена дата на която да се заплатят, то поканата като условие за изпадане на длъжника в забава е абсолютно необходима. В настоящия случай е приложена нотариална покана, която е получена на **/**/****г., като лихвата за забава се дължи от тази дата до датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – **.*/****г. (неправилно посочена в заповедта като **/**/****г.). Съдът изчислява математически размерът на дължимата лихва посредством използването на програмата за лихвен калкулатор, като сумата за този период е в размер на 20.64 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 260.76 лв. е неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Поради този изход на делото на ищеца се дължат направените от него съдебни разходи в производството, но съобразно уважената част от исковете. Разходите в заповедното производство са на стойност 775 лв., представляващи адвокатско възнаграждение, от които се дължат 748.47 лв. Ищеца е направил разходи в исковото производство на стойност отново 775 лв., представляваща възнаграждение за един адвокат, като внесените от страната 179.85 лв. са недължимо внесени и следва да се върнат на ищеца след нарочна молба за това. Или ответника отново дължи на ищеца сума от 748.47 лв.

Предвид характера на делото, което е трудово, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавния бюджет разноси в заповедното 135.49 лв., представляващи държавна такса. Държавната такса в исковото производство за всеки от исковете се определя общо на 320.14 лв., като от нея следва да се приспадне сумата от 140.29 лв. (определена по заповедта), като се дължи за доплащане сума от 179.85 лв. Останалите разходи направени от държавата са за експертиза в размер на **0 лв. Или ответника следва да бъде осъден да заплати по сметка на бюджета на съдебната власт разноси в размер на общо 347.53 лв., съобразно уважената част на исковете.

Ищеца дължи на ответната страна сторените от тях разноси в исковото производство, съобразно отхвърлената част на исковите. В настоящото производство са сторени такива в размер на 950 лв., от които 50 лв. възнаграждение за вещото лице и 900 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно пълномощно. Дължимата сума за разноси, съразмерно с отхвърлената част на исковите е в размер на 32.52 лв., които следва да се заплатят от ищеца на ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 от ГПК, във връзка с чл.22** ал.3, предл.второ от КТ, в отношенията между страните, че ППК“Б“ с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. В, ул.“В П“ № 4** представлявано от И Л А дължи на Н. К. Н. с ЕГН ***** с адрес с. В, общ. Ш, ул.“П В“ № ** чрез адв. С Т от ШАК, със съдебен адрес гр.Ш, пл.“О“ № ** ет.** офис 3 сума общо от **6753.62 лв. (шест хиляди седемстотин петдесет и три лева и шестдесет и две стотинки)**, представляваща остатъка от неизплатено обезщетение при прекратяване на трудовото му правоотношение след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на шест брутни трудови възнаграждения, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението по чл.410 в съда – **./**/****г. до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл.422 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД сумата от **20.64 лв. (двадесет лева и шестдесет и четири стотинки)**, представляваща лихва за забава върху главницата считано от **./**/****г. до **. **./****г., като отхвърля иска за лихва за забава до пълния му предявен размер от 260.76 лв., като неоснователен и недоказан, като за горните вземания е издадена заповед за изпълнение № *** от 20.**./****г. по ч.гр.д. № ***/2022г. по описа на ШРС.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК ППК “Б“ с ЕИК ***** да заплати на основание чл.78, ал.6 от ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Шския районен съд сума в общ размер на **483.02 лв. (четиристотин осемдесет и три лева и две стотинки)**, съобразно уважената част от исковите, представляваща държавна такса по делото и възнаграждение за вещо лице, както и 5 лв. (пет лева), при служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК ППК “Б“ с ЕИК ***** да заплати на Н. К. Н. с ЕГН ***** направените съдебни разноси в заповедното и исковото производство в общ размер на **1496.94 лв. (хиляда четиристотин деветдесет и шест лева и деветдесет и четири стотинки)**, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК Н. К. Н. с ЕГН ***** да заплати на ППК “Б“ с ЕИК ***** направените съдебни разноси в исковото производство в общ размер на **32.52 лв. (тридесет и два лева и петдесет и две стотинки)**, съразмерно с

отхвърлената част от иска за забава.

Решението подлежи на обжалване пред Шски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ш: _____